

Keď som bola malá, mamina mi vždy pred spaním čítala rozprávky. Všetky mali šťastný koniec.

Teraz som už staršia. Preto viem, že život neprináša len šťastné konce. Napríklad ani ten môj život už nie je taký úžasný, ako bol, lebo pred polrokom mi zomrel najlepší kamarát. Boli sme samostatná a nerozlučná „dvojka“, lenže jedna sekunda všetko zmenila. Tragická autohavária... Na mieste bol mŕtvy. Keď som sa to dozvedela, zrútil sa mi svet. Bol to môj najlepší kamarát, moje druhé ja. Smiali sme sa spolu, plakali, vymýšľali - prosto všetko sme robili spolu. Odvtedy, ako sa to stalo, som sa uzavrela do seba. Všade som chodila ako bez duše a myslela len na „môjho“ Alexa. Že už tu so mnou nikdy nebude a nič už nebude ako kedysi. Takto prešlo zopár dní, týždňov, mesiacov...

Bolo presne 24.11. a ja som mala narodeniny. Mala som „vytúžených“ 18, ktoré som chcela oslavovať s NÍM. Dohodli sme sa na tom. Ale on tu už nie je. Ráno - ako každý rok bolo u nás zvykom - mi rodičia a súrodenci priniesli do izby tortu, darčeky a začali mi spievať. Nakoniec sme sa dostali k momentu, aby som si niečo želala a sfúkla sviečky na torte. Neželala som si nič iné, len aby bol pri mne môj kamarát Alex. Vrúcne som si to priała, pritisla som si k hrudi práve darovanú knihu a potom som sfúkla sviečky. Pomaly som otvorila oči a zbadala som, že nie som doma vo svojej posteli s mojimi rodičmi a súrodencami. Zrazu som sa ocitla v Alexovej izbe, na Alexovej posteli, kde sedel aj Alex a rozprával mi o tom, ako dnes oslávime moje narodeniny.....

2. časť

V momente, kedy som ho uvidela ma prepadlo neskutočné šťastie ,ale aj strach a hrôza. Ten pocit sa nedá opísať. "Je to len sen alebo realita?" pomyslela som si. Moje prianie pri fúkaní sviečok sa splnilo. To som ale netušila, že som bola podvedená, z dôvodu, že som uverila falošným zázrakom a tým sa snažila privolať mŕtveho. To samozrejme nie je možné a do jeho fyzickej podoby sa premenil démon. On mi povedal, aby som chodila do kostola a modlila sa za neho. Ja, mysliac si, že je to Alex som mu sľúbila, že to urobím. V tom okamžiku sa sen rozpustil a ja som sa vrátila do reality. Potom sa ma zmocnil strach. "Je toto realita alebo tamto?" V noci som sa snažila zaspáť a presunúť sa späť, ale nedočkavosťou sa mi to nedarilo. Zobrala som si prášky na spanie, ale stále nič. A potom to na mňa prišlo ako blesk z čistého neba. Opäť som sa ocitla na Zemi za zrkadlom a bol tam aj Alex a veľa ďalších ľudí ako stoja okolo postele a majú zvláštny zosmutnený výraz. Po chvíli som si uvedomila, že sme v nemocnici a v tej posteli ležím ja. Chcelo sa mi šialene kričať, ale čím viac som sa snažila, tým viac som bola potichu a moje ústa boli ako z kusu ľadu. A potom zase blesk, blesk, blesk!!!... zase ten záblesk. Prebudila som sa celá spotená v kresle. "Dúfam, že to bol len pot." Pomyslela som si.

Od vtedy som deň čo deň navštevovala kostol a modlila sa. Kúpila som si obrazy Márie domov a prosila ju, aby sa Alex mohol mať lepšie. Okrem toho som si kupovala liturgie, ktoré budú obetované za Alexa. Chodila som sa spovedať, lebo som chcela byť s Alexom. Robila

Veronika Gudábová, II.A

Matej Mikuš, I.F

som to všetko kvôli Alexovi. Démon si to užíval, vlastne som sa modlila k nemu, no nevedela som, že chodením do kostola sa modlím k démonom. Po asi dvoch mesiacoch som začala čítať zaujímavú knihu. Vtedy som zistila, že to všetko, čo som robila bolo pre diabla a nie pre Alexa. Aj keď som na to prišla, tak kvôli spoločenskému nátlaku som v tom pokračovala. Nevedela a ani neviem, kde je Alex teraz, môžem len dúfať, že je mu dobre, ale modlitby k nemu to len zhoršia. Čím som bola staršia, tým viac som si zamilovala kostoly. Modlila som sa často k Bohu a ten mi dával veľa odpovedí, ktorými som pohrdala a miesto toho som chodila do kostola. Mala som sa modliť k nemu a nie k Alexovi alebo k obrazom. Už viem, že nie je dôležité užiť si tento život, ale obetovať ho. „Tento život je nezmyselný. Je to len prestupná stanica.“ Zostala som uväznená medzi dvoma svetmi a neviem čo z nich je skutočnosť a čo je ilúzia. Dostala som sa na hranicu šialenstva. Už ma prestalo baviť spoliehať sa neustále na môjho Boha, začala som ho nenávidieť za to, čo mi urobil. Nemala som už motiváciu žiť. Alexa som mala radšej ako Boha. Život ma už prestal baviť, a tak som si do pohára namixovala molotovov koktail. Zdalo sa mi o živote po živote, kde neexistovala smrť. Na lúke sa pásli krásne biele kone a bolesť nikde nebola. Bol to svet bez trápenia, plný radosti, kde neexistoval smútok. Ešte nič také úžasne som v živote nevidela. Boli tam pestré farby, rôzne odtiene farieb, aké tento pozemský svet neponúka. Bolo tam krásne. Pomaly som cítila, že umieram a tento nádherný svet sa odo mňa vzdialuje. Čím som bola ďalej, tým som cítila väčšiu bolesť až kým tá bolesť bola tak neznesiteľná, že som nevedela čo mám robiť. Ocitla som sa v neuveriteľne strašnej tme a cítila neznesiteľnú bolesť, od ktorej nebolo úniku. Videla som tam všetkých tých, ktorí sa nechali nachytať touto ilúziou, ktorá na prvý pohľad pôsobí ako realita. Musela som tam zostať večne, už nie je žiadnej nádeje na život. Som tam doteraz a viem, že už nikdy nebudem žiť.

Veronika Gudábová, II.A

Matej Mikuš, I.F